

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saga om Haldans Sønner og Harald Hyldetan. (Af Søgubrot)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 386. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_13-txt-shoot-idm1361/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Frændenes var Reguald Rabbertsen kommet Ring til Hjælp, en vældig Kæmpe som blev Formund i een Rode, næstefter ham kom Triggæ og Lafer, saa kom Ulreks Sønner og Yngve, og endelig kom Telleboerens, som maatte staa oltorboegst, og regnedes saa godt som for ingen Ting, men vare dog store Dueskytter.

Saa snart man nu paa begge Sider var set dig, blev der blæst i Lure, og under høit Anskrig begyndte Kampen. Det blev et Slag, baade stort og blodigt, og det vidne alle Deltids Krøniker eensstemmig, at aldrig nogensteds stod en Strid i Nærsland imellem saa rættige Hæere af udvalgte Folk.

Kun en liden Stund havde Striden varet, før Kæmpen Abbe Friser af Kong Haralds Hær brød frem og stævnebe lige mod Spidsen af Rings Kongs Rode, hvor Reguald Rabbert stod; men der fandt han ogsaa Mand for sig, thi der kan man sige var Haardt imod Haardt, og det var grueligt at

holde at løse, og man bliver lænere opmærksom paa de Niim. Bopstaver, der her ere hoppige, men hos Saxo saa fortløbende, at man ei kan spørge om han har havt en Vise for sig, et andet Spørgsmaal er det, enten Lave Urne eller den pærfiske Bogtrofde har digtet den, men det Spørgsmaal maas der læres foruflte Kan er til at bevare.

se, hvor glubf de Doveskøls tarff paa hinanden. Der vankede da paa begge Sider Hug, hvurten saa eller smaa, men saadan en Mester = Kæmpe var Abbe, at han sinnede ikke stænd det blev Enden paa Legen at Reguald laas for hans Fodder, stred død. Derpaa hug han til Triggæ, og gav ham sit Livsbrod, og da Ulreks Sønner saae hvor geuelig han tog affed, gæve de sig begge to om ham, men saa haard en Hals var han, at de salte ogsaa begge, saa vog han Yngve oven i Kishet, og skød en saa rasende Fart, at ingen Ting kunde holde ham, og alle hoem der stod i de forreste Rækker, og sprang ei til Side, dem slog han ihjel. Da nu Ring saae det, sporede han Folket og raabte: hvad betyder det at een Mand skal raade selv i hele mine Hær, saadanne Hætte som jeg har i Gang, og hvor er Stærk. Odder nu henne, som alle sine Dage har Prisen blandt Kæmper & Hov, hov! svarede Stærk. Odder, I kan troe, Hæere, man har nok at tage Hænderne i hvor man er, imidlertid skal vi dog se til at gjøre vort Bedste, men rigtig nok er den Abbe en Kærl, der kan give en værlig Mand nok at beskille. Nu, ved det Kongen pirrede ham, saa sprang han frem lige imod Abbe, og der blev en Livkamp som havde noget at betyde, thi der var

(28)

paa begge Sider Vaade Iøst og Feilighed til Doms
medogsflag, Stark: Odder gav ogsaa Ubbe en dyg-
tig Stramme, men han fik ser igien, som heller ikke
vare daarlige, saa han kunde ikke mindes dengang,
han havde haat sig en Karl for sin Haand. Imids
tertid kom der saadant et Nore paa Valpladsen af
de blede Fildie ad, og nu vog Ubbe en Kæmpe, hved
Agner, og gjorde saa fremdeles Iøst hvor han kom,
huggede lige godt med begge Hænder, og ligesaa
hans Finger: Under til hans Stulbre var der ikke
frelst for Blod. Endelig nærmede han sig Delles
koerne og da de fik ham i Sigte, sagde de til hinans
den: nu behøve vi ikke at fare vild i Hæren om
Formænd¹⁾, lad os nu tale den gode Mand et
lille Korn til med vore Pile! thi jo mindre de An-
dre gjør os, desmere maa vi gjøre af os selv og vise
vi har Mod i Brøstet. Dermed gave de ypperste
Delleboer sig til at flyde til Maalt efter ham, og
saadanna Skifter vare Haarde-Hob og Roald Taa,
at de satte ham to Tjister Pile lige i Brøstet, saa
de Smaafohl gave ham dog nok til at bae af, den-
gang havde han allerede slaast elleve Kæmper, for-
uden seksten Andre, desis Eversfere, desis Gøther,
og givet ser af de forreste Kæmper faelrige Saar.

¹⁾ Dets Formænd Regnald, Trygge &c. vare faldne.

